

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Abdiae Babyloniae Primi Episcopi Ab Apostolis Constitviti,
de historia certaminis Apostolici, libri decem**

Abdias <Babylonius>

Coloniae, 1576

VD16 B 5299

D. Iacobi Iudae Apostoli Fratris vita, Ioachimo Perionio Benedictino
Cormœriaceno auctore.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45288

cas scribit, Apostolus, sed tantum Diaconus fuit.

D. IACOBI IVDAE APOSTOLI FRATRIS

vita, Ioachimo Peronio Benedictino Comœriaceno auctore.

IACOBUS Iudæ ac Simonis frater, Alphæum patrem habuit, & Mariam matrem, quæ interdum in sanctis scripturis, Maria Iacobi, interdum Ioseph mater, interdum etiam Maria Cleophæ sancta filia dicitur. Hic quidem quando à Christo vocatus fuerit, incertum est, vocatum autem esse hinc intelligi potest, quod apostolatus dignitatem ab eo consecutus est, cum nemo ad eum honoris gradum ascenderit, qui non se ante in Christi disciplinam tradidisset. De eo prius ac propriè nihil profusum quatuor sanctissimi viri, qui libros quatuor quæ Evangelia inscripti sunt, scripserunt, literis mandarunt. Paulus autem eius mentionem facit multis locis, & Lucas in eo libro quem Acta Apostolorum inscripsit. Ac Paulus quidem in priore epistola ad Corinthios, **CHRISTVM** cum
excita-

577 B. IAC. IVSTI VITA.

excitatus esset ab inferis, ei se ostendisse scribit. Deinde, inquit, visus est Iacobo Quod quemadmodum gestum sit, Hieronymus in Euangelio quod Hebræorum dicitur, quodque ipse, ut ait, ex Hebræo in Græcum & Latinum conuertit, se reperisse commemorat. Iurauerat ipse, ut Euangelium illud exponit, nunquam se cibum esse capturum ex ea hora qua cruci Christus suffixus fuerat, quoad extitatum eum à mortuis cerneret. Itaque Christus qui quanto ille sui desiderio moueretur, consideraret, venit ad eum, instructa^qz mēsa, panem ei porrexit, admonens eum ut ederet, quod ipse ab inferis excitatus esset. Idemque Paulus in principio epistolæ quam ad Galatas scripsit, anno tertio quàm à CHRISTO delectus esset, Hierosolymam se profectum esse dicit, ut Petrum videret apud eum etiã dies quindecim sit commoratus. Aliū autem apostolorum se vidisse negat. præter Iacobum Domini fratrem Anno inde quarto decimo eandem in urbem se venisse scribit, vnã cum Barnaba & Tito, afflatu diuino incitatum, ut de Euangelio cum ijs qui in honore erant & precio communicaret. Ibi autem cum Iacobus hic, Petrus & Ioannes qui columina disciplinæ nostræ

stræ
que
illos
disse
relig
rent
scrib
dò n
ctior
gion
de ci
disse
pare
cont
rent
lum
teriu
apof
rum
eò ve
post
expo
baro
nē d
que
pon
ipsi
tuiff
Iud

stæ

stræ esse viderentur, munus ad beneficiũ quo ipsum Deus affecisset, cognouissent, illos ipsi ac Barnabæ dextra societatis dedisse, vt illi Gētibus, ipsi Iudæis mysteria religionis nostræ enunciarent & traderent. Atque hæc quidem Paulus de eo scribit, Lucas autem in eo libro quem modo nominaui, scribit, cū Antiochia factione quorundam Iudæorum inter religionis nostræ homines, magna quædam de circuncisione Mosaicæ legis orta esset dissensio, nonnullique ei legi hæc in parte parendum esse necessariò censerent, alij contrà, in eis Paulus & Barnabas, negarent, omnibustandem placuisse, mitti Paulum & Barnabam cum quibusdam alijs alterius factionis Hierosolimam consultũ apostolos maioresque natu, quænam eorum de hac re esset sententia. Eosq; cū eò ventum esset, curasse conuocandos apostolos & maiores natu, quorum Petrus exposuerit sibi à Deo patefactũ esse, barbaros quos Gentes vocarent, ad religionẽ disciplinamq; nostram pertinere. Itaque non esse, quod conarentur iugum imponere ceruicibus omnium, quod neque ipsi, neque maiores eorũ ferre pati q; potuissent. Fide enim eos quemadmodũ & Iudæos salutem posse consequi. Quæ cū

Bb

Petrus

Petrus dixisset, indicto pauli per silentio:
 iacobum censuisse, quoniam Simon ut
 omnes audierant diceret, sibi a Deo si-
 gnificatum, barbaros quos Gentes appel-
 larent, ab ipso electos esse, cui etiam cum
 aliorum prophetarum, tum verò cum
 verba & testimonia congruerent, barba-
 ros non esse ex ordine & loco mouēdos,
 scribendumque ad eos esse, ut se a scri-
 bis, qui idolis immolati essent, a stupro
 & fornicatione, a suffocatis animalibus
 & sanguine abstinere. Hanc verò Iacobi
 sententiā adeo comprobata esse omnibus
 Apostolis & maioribus natu, ut epistolā
 ad Gentes quæ nostræ religionis institu-
 tis parerent, in eandem sententiā scri-
 bendam censuerint. Atque hæc de Iacobo
 in scriptis diuinis sola reperitur. In qui-
 bus quamquam non est scriptum, eum ab
 apostolis statim post ascensum Christi Ec-
 clesie Hierosolymitanæ præfectū esse pō-
 tificem, tamen & Egesippus & Clemens
 Alexandrinus & Eusebius & Hierony-
 mus asserunt, idemque Ecclesia ita com-
 probat, ut eam sententiā, cuius paulo
 ante mentionem feci, ab eo ut Hierosoly-
 mitano pontifice dictam existimet. Quæ
 sequuntur ex Egesippi commentarijs E-
 usebius conquisita & collecta, ut ipse ait,
 expo-

PERIONIO AVCT. 90

exposuit: neque enim in ijs quinq; libris
 eius qui extant ea reperire potui. Iacobus
 hic ex utero matris suae sanctus fuit, vino
 nunquam usus est, neq; vlla alia portione
 quae ebrios reddit, nec animalium carni-
 bus vquam vesci voluit, ferro & nouacu-
 la nunquam rasum est eius caput, oleo
 corpus nunquam perfudit aut unxit. Ei
 vni in templum interius quod Sancta san-
 ctorum dicitur, ingredi licebat, neque e-
 nim laneis, sed tantum laneis vestibus ve-
 tebatur. Solus in templum venire so-
 litus erat, ibique diu genibus humi haerentibus
 Deum vt populo suo propitius
 esset, orabat, in eoq; tam diu persistit, vt
 genua eius quasi callo quodam obduru-
 erint. Itaque ex hac opinione quam de
 incredibili eius abstinentia & sanctitate
 omnes habebant, Iusti cognomen inue-
 nit. Cum autem multos annos cum hac
 tali opinione Ecclesia in Hierosolymita-
 nam sibi traditam commendatam, rexisset,
 tricesimo anno nonnulli qui Phariseo-
 rum, Scribarum & Saduceorum sectas
 sequebantur, eum rogarunt quidnam de
 Iesu sentiret. Ille cum eum seruatorem es-
 se praedicaret, multi de populo orationi
 eius fidem habuerunt, illorum nemo eum
 nec excitatum ab inferis, nec venturum

380 B. IAC. IVSTI VITA.

vt pro suis cuique meritis reddat, credit. Itaque illi cum in suo errore perstarent, concitare in Iacobum odia populi, miscere sermones, clamare ac vociferari, nihil restare, nisi vt omnes IESV religionem disciplinamque approbarent. Quod etsi Iacobi maximè opera & crebris concionibus fieri animaduvertebant, hoc tamen non sibi ostendendum sed simulata quadam fronte tegendum censuerunt. Hinc ad eum conuenerunt, peti- tum, vt populum qui de IESV ita senti- ret, vt Christum, id est, eum quem expe- ctandum seruatore[m] prophetæ prædi- xissent, illum esse prædicaret, ab ea tan- quam falsa sententia abduceret. Se ac po- pulum de illius probitate ac virtute ita existimare, ei que tantum tribuere, vt nul- lius rationem eum habiturum existima- rent, potius quam veritatis. Diem festum instare qui pascha diceretur, ad quem in vrbe infinitam hominum multitudinem affuturam intelligeret: eo die ipse de lo- co superiote verba de IESV ad populum faceret, ne deinceps in eum errorem in- duceretur. Ipse qui nihil eos fraude agere existimaret, tantam de IESV dicendi oc- casionem nactus, cum dies venisset, tem- pli pinnam eorum rogatu cōscendit, quò
vt

vt venit, cū magno clamore sublato orare cœperunt, vt ipse quem omnium iustissimum & optimū scirent, cuiq; parere oēs deberent, quid de Iesu sentiret, quē plebs vt Christū coleret, palām ac publicē profiteretur. Iacobus magna tum voce, vt oēs intelligerent, ita exorsus est. Quid mēne de Iesu rogatis? en in cælo à dextta Dei sedet, venturusque est vt inter omnes dijudicet. Hoc Iacobi de Iesu testimonio variè affecti sunt ij qui aderant. Ij enim qui disciplinæ religionisque nostræ institutis imbuti erant, magna ex eo lætitia affecti, Deū laudibus in cælum ferre cœperunt: Scribæ autem & Pharisei tantis iracundiæ inuidiæque facibus inflāmati sunt, se vt peccasse in eo faterentur, quod eiusmodi testimoniū Iesu ipsorum opera distulisset. Itaq; alij alios hortari, vt ascenderent, & ex pinna Iacobum præcipitē darent, cuius supplicio & morte cæteri à fide & professione Christianæ religionis deterrerentur, & adducerentur: Iustum etiam errasse dicebant, Iustum lapidibus obrui oportere. Quod etiam perfecerunt: nam cū ad pinnā ventum esset, non solum præcipitem vi magna & impetu dederunt, verum etiam lapidatione. Nec tamen eo supplicio extingui potuit, sed con-

382 B. SIM. ET IVD. VITA.

uersus atq; ingenua erectus, rogare Deū
cœpit, ne tale facinus eis noxa ac fraudi
esse veller eos enim ignorare quid face-
rent. Cumq; talia orantem ex superiore
loco lapidibus obruerent, Rechabius
quidam sacerdos Rechabini filius, orare
eos cœpit vt ignoscerent, ac desinirent eū
lapidibus obruere, qui pro ipsis precare-
tur. Illi nec tanta viri in ipsos charitate,
nec Rechabini cōsilio & precibus ducti, fi-
nem eum interficiendi fecerunt, quo ad
vnus eorum arreptum fustem fullonum
cerebro eius illisit. Taliq; morte Iacobus
ab Christum migravit. Eum autē de eius
sanctitate omnium Iudæorum opinionē
etiā Iosephus qui a nostra disciplina ab-
horruit, fuisse scribit, vt morte eius cau-
sam datam Hierosolymitanæ oppugna-
tioni atq; adeo euersioni & cladi, sapien-
tissimus quisq; & optimus iudicauerit.

D. SIMONIS ET IVDÆ
DAE APOSTOLORVM

vita, Ioachimo Perionio Benedicti-
no Cormœriaceno au-
ctore. (.)

Simonis & Iudæ Christi Apostolorum
vitam vno sermone concludere con-
stitui.